

Carles Claret publica el seu dietari del confinament, amb el seu vocabulari costumista, àcid i punyent

"Feliç confinament. I demà serà un altre dia" recull, amb pròleg de Xavier Grasset, les reflexions del periodista manresà durant gairebé dos mesos

Carles Claret amb el seu dietari sobre el confinament | Pere Fontanals

Aquest passat dimarts, data del servei de novetat, va arribar a les llibreries *Feliç confinament. I demà serà un altre dia* (Edicions de L'Albí), el dietari que el periodista Carles Claret, observador inquiet, curiós i perspicaç, va escriure durant el confinament.

Claret combina reflexions personals amb relats costumistes a la manresana, amb la seva habilitat especial per dibuixar un somriure còmplice de llegir allò que tots tenim interioritzat però que no trobem les paraules per dibuixar. "Parlo, per exemple, d'aquells cursets de natació a la piscina empaïtant el ferro que et posaven a dos pams, i amb aquella intensa olor de clor, però també hi faig reflexions més profundes", explica.

Unes reflexions profundes, o més lleugeres, que a l'imaginar-les en boca de Claret, per a qui el conegui, les fan més punyents i àcides, i per als qui no el coneguin personalment, obriran un espai a la ironia i als detalls de la quotidianitat més manresana.

Com ha escrit l'escriptor Jordi Estrada, en un text inclòs en una de les solapes del llibre: "No és un dietari qualsevol. Potser perquè els dies en què va ser escrit tampoc no eren uns dies qualssevol. Un espai reclus, un temps aturat i un maleït virus campant lliurement pels carrers com un psicòpata assassí predisposen a il·limitades cabòries i reflexions".

En efecte, Carles Claret, dia a dia, durant gairebé dos mesos, deixa constància d'allò que més li crida l'atenció a cada moment en funció dels esdeveniments col·lectius i domèstics, els estats d'ànim i l'arbitrarietat capriciosa del pensament.

Amb el seu verb àcid i punyent, aquest periodista amb esperit de tastaolletes ens relata escenes hilarants de la vida quotidiana, ironitza sobre la religió, el sexe i els animals de companyia, dispara amb bala contra els carallots de totes les edats i condicions, s'entendreix evocant estampes del passat i la pèrdua sobtada de la iaia Ermínia, mostra la seva admiració per Pepe Rubianes, Moisès Broggi i Mercè Rodoreda, rememora pel·lícules, amistats i veus de locutors memorables, critica la mediocritat de la classe política i no s'està de riure's d'ell mateix: un quarantó presumit i romàntic, divertit i ocurrent, i prou pessimista per afirmar, com un Groucho Marx en hores baixes, que "la llei de Murphy no falla mai."

Com afirma Estrada, "si encara existeix una forma de fer humor a la catalana, la teniu ara mateix entre les mans".

Per la seva banda, el periodista Xavier Graset, conductor del programa Més234, considera que "el Carles ha tingut l'habilitat, una de les moltes que té (encara que ell se les negui) d'arreglar els seus dies, de fer aquesta capbussada interior per repassar els neguits i, a més, compartir-los amb tots nosaltres? I de debò que cal agrair-li aquest dietari obert. Quin goig poder resseguir els seus pensaments, potser guiats per un algoritme que ens fixa gustos? o a raig. Però fent aquesta feina d'assentar bé els records, els somnis. D'escriure tan bé.

I, certament, "Carles Claret ens sedueix. Sedueix el lector, l'atrapa i no el deixa anar, entre aquest fil d'interès compartit, ja sigui pel teatre, la roba, el menjar, el sexe, les sèries o la música. Lluny de la impostura, desplegant coneixement quotidià i profund, sorneguer, foteta a vegades, irònic sempre. Lluny del políticament correcte, sense embuts, transparent".

[noticia]95789[/noticia]